

er bleve skrevne i det, uden at Regjeringen i den offentlige Mening paadrager sig Mistante for, at den staaar bagved, eller at den deler disse Anstuelser. Og det har ogsaa den høie Regjering naaet. Man kan henvende sig til, hvem man vil, enten til Regjeringens Venner eller til dens Fjender, de antage Alle, at Justitsministeren staaar i et nært Forhold til disse Artikler (Modsigelse)... ja, eller en anden Minister, det kommer ikke an paa Personen, naar det bare kommer fra Familien. Trods nu al den Opfordring, der var for den høie Regjering til at desavouere Berlingske Tidendes standaløse Artikler, saaledes tør jeg nok betegne dem, som fremkom forud for Finantslovens 2den Behandling, saa tav den høie Regjering derom, og efter at 2den Behandling var forbi, begyndte Bladet igjen at skrive og at skrive i en endnu krassere Form, i en endnu mere grundlovsstridig Aand, end det havde gjort hidtil. Samtidig med, at Bladet paany optræder saaledes uden Desavouering, og uden at Regjeringen havde fundet det Umagen værd med et eneste Ord at erklære sig bestemt imod de der udtalte Anstuelser og Meninger, fremkommer nu Regjeringen med et Forslag, motiveret med en Erklæring, at den ikke anser det for sandsynligt, at Finantsloven bliver særdeig, og hvorved den vækker en Strid om den midlertidige Finantslov. Nu vil jeg nok paastaa, at var der noget Tidspunkt, hvor Regjeringen ikke skulde vække nogen Strid om den midlertidige Finantslov, var det nu, da den selv venter, at den ikke faar nogen ordinær Finantslov bevilget til 1ste April, thi til 1ste April skal den høie Regjering, om den vil staa som ærlige Mænd i Landet, have en Bevilling fra Folkethinget, den kan ikke undvære den, den har kun Valget imellem en Bevilling og en Forbrydelse. Hvad gjør under disse Forhold en Regjering, der ser alvorlig paa Forholdene? Den sørger for, at man enes om en midlertidig Finantslov, og Regjeringen har det i sin Magt ved sin Autoritet i det andet Thing og paa Grundlag af hele den Tradition, som hidtil er fulgt ved de midlertidige Finantslove, at sørge for Enighed. Regjeringen har ikke gjort det. Den har ikke en Gang holdt sig passiv. Det havde været galt, om den havde gjort det, men jeg kunde dog til Rød have forstaaet, om den havde holdt sig udenfor Striden, ladet det andet Thing reise Striden og saa var traadt til i sidste Øieblik, men den har selv reist Striden netop paa den midlertidige Finantslov; den kaster et Forslag her ind i Thinget, hvori den fuldt ud slutter sig til den mest hyperliggaaende Opfattelse i det andet Thing,

et Forslag, som der ikke kan være den fjerneste Tvivl om ikke bliver vedtaget her, og den gjør derved Sit til, at vi den 1ste April ingen midlertidig Finantslov faae. Jeg vil ikke kvalificere denne Fremgangsmaade, men jeg tror, at den allevegne, selv i de Kredse, der ikke høre til den politiske Retning, som jeg hører til, har vaakt Forbauselse og tildels Forargelse.

Jeg tillod mig ved 1ste Behandling at spørge den høie Regjering, om det Forslag til Finantslov, den havde fremlagt, var alvorligt Derpaa svarede den høie Regjering ikke. I Udvalget gjorde Regjeringen sig heller ikke den Uleilighed at give Grunde for, at den havde noget Haab om at gjenneføre et saadant Forslag. Jeg tilstaaar, at efter det Forslag, der foreligger i Dag, forstaaer jeg slet ikke mere Alvoren i den høie Regjering's Finantsbehandling. Den begynder med et Finantslovsforslag, som den efter Valgene maa vide ikke kan føres igjennem. Den vidste det af Erfaring fra i Fjor, den havde da afvisseret ved Forslaget, fordi den haabede paa, at Valgene skulde give den bedre Udgifter; men da Valgene gavede Regjeringen værre Udgifter, kom den med et Finantslovsforslag, som var endnu mere fordringsfuldt end det Forslag, Regjeringen i Fjor forelagde, og som ikke gik igjennem, altsaa et Finantslovsforslag, som Regjeringen ikke havde noget Haab om at kunne sætte igjennem her i Thinget. Og da saa endelig den Tid nærmer sig, da den Strid kommer, som Regjeringen baade ved Fremlæggelsen af sit Forslag og ved de Artikler, som den har tilladt „Berlingske Tidende“ at skrive, og ved hele sin Holdning under Finantslovbehandling i Udvalget og ved anden Behandling selv har fremkaldt, da, som sagt, det Øieblik kommer, saa kaster Regjeringen ind i Debatten et Forslag, om hvilket den kan sige sig selv, at det ikke kan have nogen anden Virkning end at ophidse Lidenskaberne paa begge Sider og bringe en Strid til Veie om den sidste nødvendige Bevilling, som Regjeringen ikke kan undvære. Er det Alvor? Ja, der tales saa meget om Alvor i disse dybdige Kredse, hvortil Regjeringen særlig støtter sig, og det er os om at gjøre at faae at vide, om det er det, man der forstaaar ved Alvor. Jeg siger, at det er det letfindigste politiske Stridt, som jeg nogenstunde har set af en Regjering, at kaste et saadant Forslag ind under denne Situation, hvori vi nu befinde os i Kraft af Regjeringens egen Politik. Jeg tør ikke paastaa om Regjeringen, at den med velberaad Nu fremkalder en Tilstand, hvor der ikke er nogen lovlig Bevilling, og jeg vil heller ikke paa-